

Berettigelse. Forøvrigt naar der er Tale om, at man har indtaget en ny Stilling, og naar et Folkethingsudvalg, som i Jor har afgivet en Erklæring, som nu bliver stærkt desavoueret af en af de Herrer, hvis Navne staa under Erklæringen, vil jeg tillade mig at sige, at det vedkommer ikke mig; thi jeg har ikke indtaget nogen ny Stilling, og derfor kan det heller ikke kræves af mig, at jeg særlig skal imødegaa det, der er kommen frem i den Retning. (Berg: Det har jeg heller ikke sagt). Ja, det ærede Medlem er saa villig at indrømme, at jeg ikke har indtaget nogen ny Stilling, jeg er desværre fra det ærede Medlems Synspunkt forstøttet i den Stilling, jeg har indtaget, men jeg maa se at holde paa den indtil videre. Svad angaar de Uretfærdigheder, der er Tale om, vil jeg bemærke, at ved hvert Jernbaneanlæg fremkommer der Klager over Uretfærdigheder mod enhver By eller Egn, og jeg fortænkter slet ikke ærede Medlemmer i, at de føre dem frem med saa stor Vægt som mulig; thi naar det skal nytte Noget, maa det komme som en virkelig Indsigelse. Men man maa heller ikke for meget lade sig imponere af det, thi det ere vi vant til. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgrebs citerede en Udtalelse af et Medlem i Landsstthinget til mig, at denne Bane gjorde Ingen tilpas. Jeg svarede derpaa: jo, den gjør Nogen tilpas, og den, som vil gjøre Alle tilpas, kommer ingen Vegne, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at indenfor Lovgivningsmagten har denne Bane altid gjort Landsstthinget tilpas. Landsstthinget har gjentagne Gange stemt for den, og vi have hørt ikke blot Meninger i Almindelighed, men ogsaa stærke Onsker herinde, som gaa ud paa det Samme, og der kan jo komme flere. Det vil, altsaa mulig engang blive saa, at dette Anlæg gjør Lovgivningsmagten tilpas. At man ikke vil gjøre Nogle i de vedkommende Egne, og paa de vedkommende Steder tilpas, tør jeg ikke benegte, men det ville vi jo nu faae at se, hvis denne Bane nogensteds bliver til Virkelighed. Hvis Lovgivningsmagten er enig om dette Jernbaneanlæg, ville vi jo faae at se, hvilken Stilling de vedkommende Egne ville indtage til det. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at man ikke bør gjøre Bidragene obligatoriske i Loven. Man har heller aldrig gjort det før, og forlanger man Tilslud af denne Betydning, bør det absolut staa de Vedkommende frit, om de ville hde dem eller ei. Som bekendt er Botumet om Tilsludets Størrelse ikke et endeligt Botum. Den Beslutning, som vedkommende Kommune kan tage, er en Beslutning om,

hvorevidt den vil give Bidrag eller ei. Kunne de ikke enes eller kommer Bidraget ikke ud, bliver der endnu at paaligne dem et Bidrag, og Bidragets Størrelse bliver saa bestemt af Indenrigsministeren. Jeg maa tillade mig at berigtige en Ytring af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgrebs, der, om jeg husker ret, talte om 3,500 Tønder Hartkorn som Lodtagere i denne Bane. Det er ganske sikkert, at der ikke er Noget i Veien for, at de store Kommuner, som ligge i den vedkommende Egn, kunne komme til at bidrage til den, men det kræves ikke i Lovforslaget. Lovforslagets Text lyder ganske simpelt — jeg tror ikke, at jeg feiler deri — saaledes: „De Amts-kommuner samt Viborg og Søgtor Kommuner osv“. Det er Amtskommunerne, som have at tage Stilling til Jernbaneanlægget, og det er hele Amtskommunens Fond, fra hvilket Bidraget skal komme. Jeg ser vel, at Amtskommunen kan sige: Vi ville kun give det og det, og saa skal Resten fordeles paa de enkelte interesserede Kommuner. Det er klart, at Amtsrådet fører an i dette Forhold, og jeg kan ikke tænke mig, at Amtsrådet kan sige, at hele Bidraget skal udredes af nogle saa Kommuner. Amtsrådet maa staa, at det overtager en vis Andetdel, en større Del af Bidraget, og overlader de enkelte Kommuner eller Private i de vedkommende Egne at overtage Resten, og naar man altsaa siger, at det vil falde paa den vedkommende Egn, er det ikke fuldkommen korrekt. Størstedelen maa fornuftigvis falde paa det vedkommende Amt som sandant. Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgrebs var i en underlig Bildfarelse med Hensyn til Betydningen af et Løfte, der er givet af en tidligere Minister, og som jeg har vedfjendt mig. Det ærede Medlem spurgte, om dette Løfte var givet saaledes, at det skulde være denne Linie Hobro—Søgtor ogsaa nu. Det kan gjerne være, at dette har været nævnt. Men selvfølgelig maa Løftet gaa ud paa, at Sagen skal blive fremmet af Ministeren, saavidt han er i Stand dertil — han skal jo have Regjeringens og Kongens Samtykke — og saaledes, at han maaste kan blive nødt til at fremme Sagen ved at træffe et Valg imellem de forskjellige Retninger, men at Ministeren skulde have tænkt paa at binde sin Efterfølger og Fremtiden saaledes, at han kun kunde tage en vis bestemt Linie, som engang for mange Aar siden havde foreligget, kan der naturligvis ikke være Tale om. Jeg staa fuldkommen frit i denne Retning, og hvis jeg ikke gjorde det, vilde jeg stille mig fuldkommen frit, det følger af